

Boros Imre: Ha a bankok hiteleznek

2015 október 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Hétköznapjaink manapság sorozatban az abszurditásokról szólnak. Legkirívóbb példaként éppen a bevándorlást említhetjük. Az Európai Uniónak világosak a kodifikált szabályai.

Határait azok léphetik át, akik rendelkeznek a megfelel? dokumentumokkal, útlevéllel és a beengedést jóváhagyó

vízummal. ?k is jól kijelölt helyeken (határpontokon) jelezhetik belépési szándékukat. A rend fenntarthatóságáról komoly intézményrendszer, az úgynevezett shengeni megállapodás rendelkezik, amely a közösség határain lév? országokat kötelezi a szabályok betartatására. Ehhez komoly eszközrendszer és források állnak rendelkezésre. S mégis, mit látunk? Jön mindenki, ahogy lát, zöldhatáron, árkon-bokron keresztül.
Jönnek tízezrével. Akik a shengeni elveket komolyan veszik és betartatják az érkez?kkel, a leghevesebb kritikákat kapják az uniótól, b?séges negatív él? címkézéssel. B?ven vannak abszurditások a gazdasági együttm?ködésben is.

A közgazdasági abszurditások közül is nehéz a választás, mégis kiemelkedik a hivatali vágyakozás, hogy a bankok végre kezdjenek hitelezni, növeljék a gazdálkodó egységeknek a kihelyezett pénzek volumenét. Valóban, klasszikus esetben a hitel b?víti a növekedést, a pótlólagos jövedelem el?állításának esélyét, és növeli a jólétet. Tanulmányokra és évszázados tapasztalatokra hivatkozva csak csodálkozni lehet a helyzeten, hogy a bankok vonakodnak növelni hiteleik nagyságrendjét, ?ket erre „ösztönözni” kell, mégpedig költségvetési források feláldozásával. Hát nem abból élnek a bankok, hogy betéteket gy?jtenek és azokból hiteleket helyeznek ki, vállalják az ügyfelek kockázatát? Ha nem ezt teszik, akkor mi a fenéb?l élnek? – így hangozhat az álnaiv kérdés. Az abszurditás tekervényes gondolati csapdáiból csak úgy lehet kikecmeregni, ha a kérdést történeti síkon vizsgáljuk, s a diktatúrából a piacgazdaságba való átmenetet banki szempontból elemezzük.

Tény, bár kevéssé közismert, hogy az átmenet els? éveiben (1989–1994-ben) a bankrendszer hitelei nem a klasszikus banki szabályok szerint folytak. A folyósítások a hazai, akkor még zömében állami tulajdonú bankokban egyrészt szolgálták a jól kiválasztott körök gazdagodását a bankok kárára, másrészt a mesterségesen konstruált állami elszámoltatási (számviteli) szabályok el is leplezték ezeket a veszteségeket. Amikor a valóságos elszámolás világos számviteli elvek szerint megtörtént (1993), ahelyett, hogy az ilyen típusú illegális vagyontranszfereket a jog eszközeivel az állam visszakövetelte volna, éppen ellenkez?leg, a jog eszközeit is részben mell?z? módon kormányzati segédlettel a károkat az adófizet?kre zúdította.

A lépést elnevezték bankkonszolidációnak. A hazai bankrendszeren végrehajtott következ? man?ver (privatizáció) pedig arról szólt, hogy az adófizet?ket megterhel? gigantikus t?kejuttatással életképessé tett bankokat –

tulajdonképpen ugyancsak állami akarattal – grátisz a külföldi tulajdonosoknak juttatták. Egy új, külföldi tulajdonosi kör üzleti filozófiája is világosan kirajzolódott. (Noha a kanonizált közgazdasági közbeszéd err?l soha nem szólt, aki ezeket a tételeket hangoztatta, porba sújtó min?sítésekre számíthatott) Ennek els? tételeként a f? cél a származási országból való, hazánkba történ? növekv? számú ügyfelek banki ügyeinek gondozása lett. Második lépésben következett kartellbe állva a hazai betétesek hozamainak leszorítása. Majd következett – harmadik tételként – a csak kockázatmentes, magas hozamú belpiaci kihelyezési területek felkutatása.

Ebbe a célrendszerbe valóban nem fért bele a hazai kisebb-nagyobb vállalkozások munkaigényes és valóban nagyobb kockázatot tartalmazó pátyolgatása, hiszen az éves bónuszok alapját képez? t?kemegtérülést rontotta volna. Ami a hivatali vágyakozást illeti, lényegében ma sem állunk sokkal jobban.

Az állami segédlettel a bankok puskacsöve elé terelt, évtizedig gigantikus hasznot hozó, devizaalapúnak mondott üzletek megsz?ntek, elmúlt az államkötvények horribilis hozamszintje is, tehát véget ért az aranykor. Néhány külföldi tulajdonú bank le is húzta a red?nyt, és távozott. Helyettük megjelentek az állami szerepl?k. Ez potenciális lehet?ség a változásra, de nem minden. Egyik napról a másikra a legjobb indulat mellett sem „tanulták meg” a kis- és középvállalati szektort. Ma még nincsenek azon a szinten, hogy egy, mindkét felet egyaránt kielégít? kihelyezési politika elkezd?dhessen. A külföldi tulajdonúak pedig azt fújják, hogy nincs a hitelre igény. Ez nem teljesen alaptalan kijelentés, hiszen a devizahitelek nagyon sok, éppen a célcsoportba tartozó potenciális ügyfelet rettentettek el. (Más kérdés, hogy a kedv sem túl nagy a nagyobb kockázatú és kisebb profittal kecsegtet? szektor feltárására, ezért inkább a kivárást választják.) A vállalkozásokat az is gyanakvással tölti el, hogy az állam is túlzottan er?lteti a hiteleket, még az uniós források egy részét is visszatérítend?ként adná.

Úgy t?nik, hogy a több szempontból is az átalakulás (tulajdonosi, üzletfilozófiai) fázisában lév? bankrendszernek még nagy utat kell megtennie ahhoz, hogy a hitelezést ismét olyan tevékenységgé varázsolja, ami kölcsönösen szolgálja a gazdasági növekedés, az ügyfelek boldogulásának és a bankok profitabilitásának ügyét. Szükség lesz azonban az állam kockázatokat mérsékl? segítségére is, legalábbis kezdetben.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló